

grundes i de samme hensyn som dem, der kan begrunde forsvarerpålæg efter retsplejelovens § 745, stk. 4. Det skal herved tages i betragtning, at den pågældende minister eller embedsmand, der modtager de her omhandlede oplysninger, ikke har tavshedspligt herom, jf. nærmere nedenfor under pkt. 3.1.

Ændringen kan f.eks. foretages ved, at lovforslagets § 22, stk. 3, 2. pkt., bliver formuleret på følgende måde:

»Undersøgelseskommissionen kan give bisidderen pålæg om ikke at gøre sin klient med indholdet af det i stk. 2 nævnte materiale, hvis afgørende hensyn til fremmede magter, statens sikkerhed, sagens opklaring eller tredjemand taler for det.«

I bemærkningerne til bestemmelsen vil det kunne angives, at bestemmelsen i princippet svarer til retsplejelovens § 745, stk. 4, og § 748, stk. 6, sammenholdt med stk. 5. Det bør i den forbindelse anføres, at adgangen til at give et pålæg er fakultativ, og at et pålæg kun bør gives ud fra en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Det bør endvidere anføres, at pålægget selvsagt ikke kan udstrækkes i videre omfang, end formålet med pålægget tilsiger. Er pålægget begrundet i afgørende hensyn til undersøgelsens gennemførelse, må det derfor nøje overvejes, om pålægget kan ophæves, når den pågældende har afgivet forklaring for undersøgelseskommissionen eller i retten.

3. Advokatrådets forslag

3.1. Lovforslagets § 22, stk. 3

I Advokatrådets høringssvar af 2. september 1996 er det bl.a. anført, at rådet ikke kan tiltræde bestemmelsen i lovforslagets § 22, stk. 3.

Som begrundelse herfor anfører Advokatrådet:

»Bestemmelsen i stk. 3, 1. punktum, svarer for straffesagers vedkommende til retsplejelovens § 745, stk. 1, 3. punktum. Forarbejderne til denne bestemmelse er navnlig bemærkningerne i Justitsministeriets lovforslag, jf. FT 1977-78, tillæg A, spalte 2385, hvor følgende anføres:

»Advokatrådet har i sin udtalelse anført, at bestemmelsen om, at forsvareren ikke uden politiets samtykke må udlevere det modtagne materiale til sigtede, næppe er af større betydning, da politiet erfaringsmæssigt ikke modsætter sig, at sigtede får materialet udleveret til gennemgang, og da forsvareren i øvrigt har baa-

de ret og pligt til at gennemgå materialet under møder, eventuelt under fængselsbesøg, med klienten. Da det ofte vil være hensigtsmæssigt, at forsvareren udleverer materialet til sigtede til gennemlæsning, bør bestemmelsen efter Rådets opfattelse ændres, således at udgangspunktet bliver, at forsvareren har ret til at udlevere materialet til sigtede, medmindre de omstændigheder, der er nævnt i stk. 4, foreligger.

Justitsministeriet er enig i, at det ofte vil være en fordel, at sigtede får lejlighed til at gennemgå materialet. Som nævnt er det da også sjældent, at politiet modsætter sig, at materialet udleveres til sigtede. Den foreslåede regel er endvidere ikke til hinder for, at forsvareren foreviser materialet for sigtede, f.eks. under et fængselsbesøg.

Under hensyn hertil og til, at en videregående regel kunne medføre risiko for, at materialet kom uvedkommende i hænde, er bestemmelsen medtaget uændret i lovforslaget.

Politiets nægtelse af at give samtykke kan indbringes for retten, jfr. § 746, stk. 1.«

Det fremgår af disse bemærkninger, at Justitsministeriet har forudsat, at det bør være udgangspunktet, at sagsmateriale kan udleveres til den sigtede. Det fremgår endvidere, at man ikke har villet fastsætte en almindelig regel herom, da der konkret kan tænkes at være en risiko for, at materialet ved udlevering til den sigtede vil komme uvedkommende i hænde.

I relation til undersøgelseskommissionerne må det tages i betragtning, at de personer, sådanne undersøgelser er rettet mod, er ministre eller embedsmænd, som vil kunne pålægges tavshedspligt vedrørende materialet, således at der i praksis ikke vil være risiko for, at materialet vil komme uvedkommende i hænde.

På den baggrund ses der ikke at være behov for en regel svarende til den, der er formuleret i lovudkastets § 22, stk. 3, 1. pkt. Tværtimod vil det ofte være af væsentlig betydning for tilrettelæggelsen af bisidderens arbejde, at også den person, undersøgelsen retter sig imod, er i besiddelse af materialet i sagen.

Hvis de foranstående synspunkter ikke følges, skal Advokatrådet foreslå, at bestemmelsen i lovudkastets § 22, stk. 3, 1. punktum, omformuleres, således at det fastsættes, at klienten har ret til at modtage kopi af materialet, medmindre der er bestemte grunde til at antage, at materialet vil blive benyttet på retsstridig